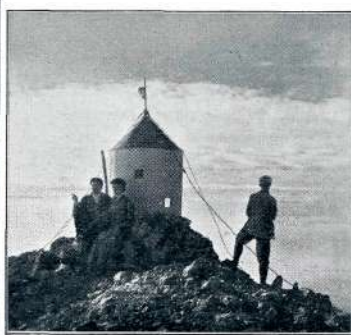

Pogled na Škrlatico nad Vrti s snežišča pod Kredarico in Malim Triglavom

Aljažev stoip

Triglavska koča S. P. D. na planoti Kredarice z Malega Triglava

FOT. F. KUNAVER in R. BADIURA

PRIZORI S TRIGLAVA

Delo in denar.

Povest. Spisal dr. Fr. Detela.

(Dalje.)

X.

burno nepotrpežljivostjo je bila čakala pred cerkvijo Meta, kdaj da se vrne iz Javorja Kocjan. Z upanjem je odganjala strah, ki ji je stiskal srce, in strah je odganjal upanje, s katerim jo je navdajala tiha molitev za srečen izid. Naposled se je primajal Kocjan z Janezom in komaj se je premagala Meta, da jima ni stekla naproti. Toda kazati je morala mirno dostojnost, dasi je hotelo razdraženo srce prebiti vznemirjene prsi. Za nobeno ceno ni hotela vprašati tega, česar se je tako bala in tako nadejala zvedeti.

Kocjan je pripovedoval, kako dobro da je jedel in pil, kako prijazna da je grajska gospoda, in prorokoval, da se bo izprevrglo vreme, ker so ga davi tako bolele kosti. Kako ji je presedalo to govorjenje, kako je napeljevala besede na druge važne stvari! Brez uspeha. Mož je govoril, kar se je zdelo njemu važno, in Janez ni govoril nič. Koračil je vstric, len in malomaren, počasi, da se je zdelo Meti, da je v hoji in vedenju čisto podoben svojemu očetu. Za božjo voljo! Kakšna dolgočasna moža sta to! si je mislila nejevoljna in ju spremljala potrpežljivo. Roke so si že podajali v slovo, ko je vendar izpregovoril Kocjan: „Kaj sem ti že mislil povedati, Janez? Kdaj pa boš prevzel gospodarstvo? Zdrav in pridi kmalu! Prinesi tudi kaj denarja, ker pri hiši ga ni nič!“

Tako je zvedela Meta, da je vsa zadeva uravnana, prepis izvršen in Janez gospodar. Olajšalo se ji je srce in pomladna radost je vzcvetla v duši, da so ji zalesketale oči in zažarela lica. Pogledala je Janeza, ki je ostal miren in hladen. Kako se zna po-

tajevati! si je dejala. Nič ni izpremenil obraza na vprašanje, kdaj da prevzame gospodarstvo; samo z ramami je zmignil. In ko sta ostala sama, je gledal zamišljen v tla ali stran, da bi ga ne našle oči, ki so ga iskale, in hodil tih ob njeni strani. Stisnilo se ji je zopet srce in užaljeni ponos je zdramil jezo, ki spi poleg ljubezni. Pustila ga je, češ da jo čaka važen popravek, in hitela proč, da se ne bi bilo treba pozneje kesati hude besede.

„Počakaj, Meta, da pojdeva skupaj!“ je klical Janez za njo, ker je začutil, da jo je razžalil. Meta ga ni poslušala. To se je zdelo fantu, ki je bil začel premišljevali, ali naj bi se res vrnil domov in vzel Meto, nekakšno opravičevanje svoje premišljenosti. — Svoje glavna je. Kakšna šele postane! si je dejal in se pomiril.

Meta pa si je brisala solze in sklepala, da popusti vse skupaj, tvornico in Janeza, in se vrne k materi nazaj. Po vodi so bile splavale vse njene nade; zaman so bila vsa prizadevanja. Kaj je mar Janezu, da postane sam svoj gospodar! Celo nejevoljen je bil videti, kakor da bi se branil tega, po čemer je prej tolikanj hrepenel. Toda, oh! ne brani se on svojega doma, ne lastnega posestva, ampak nečesa drugega se brani, nekega bremena, neke obveze. Z bridkostjo se je zavedala, da je ona tisto breme in nekdanja obljuba tista obveza, iz katere se hoče on rešiti tudi na stroške svoje samostalnosti, če mora tudi ostati vse žive dni ubog delavec. Ali mu je dala ona kaj povoda? Ali si je sama količkaj kriva svoje nesreče? V spomin ji je stopilo zopet nedolžno občevanje z Arturjem in rdečica jo je polila, ne od sramu, ampak od nejevolje, če bi to mogel biti razlog krivičnemu vedenju, če bi ji mogel za-